

РЕШЕНИЕ

№ 1006

гр. София, 15.02.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 8 състав, в публично заседание на 15.01.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Рашкова, като разгледа дело номер **5689** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба вх. № 14899 от 29.06.2011 г. по описа на Административен съд София - град и вх. № 53-02-220 от 22.06.2011 г. по описа на дирекция “Обжалване и управление на изпълнението” (ОУИ), на Национална агенция за приходите (НАП), подадена от [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], общ. К., представлявано от управителя Р. П. И. срещу ревизионен акт № 20001005841 от 24.11.2010 г. издаден от Е. Ц. А. на длъжност главен инспектор по приходи при Териториална дирекция (ТД) на НАП – [населено място], потвърден изцяло с Решение № 910 от 01.06.2011 г. на директора на дирекция “Обжалване и данъчно – осигурителна политика” (ОДОП) от 01.01.2013 г..

Жалбоподателят моли РА да се прогласи за нищожен или да се отмени като незаконосъобразен, неправилен, необоснован и противоречащ както на материалноправните, така и на процесуалноправните разпоредби. Излагат се доводи, че в ревизионното производство не са взети предвид и не са обсъдени всички направени от него възражения. Инвокират се доводи, че неправилно не е признат данъчен кредит в размер на 51 715,80 лева на основание чл. 68 и чл. 69, ал.1, т.1 от ЗДДС за данъчните периоди м. 10 – м. 12.2008 г., м. 03 – м. 04., м. 06 – м. 07. 2009 г.; м. 02 – м. 03 и м. 05.2010 г., тъй като посочените разпоредби са неотносими, неправилно и незаконосъобразно отнесени по отношение на оспорените от страна на ответника търговски сделки. Оспорва се приетото в РА заключение, че е не е налице

данъчно събитие и липса на доставки и услуги. Твърди се, че неизследването на спецификата на конкретните доставки и не анализирането им във връзка с основаната дейност на дружеството – жалбоподател, неправилното тълкуване на материалния закон, било довело до неправилното обосноваване от страна на органа по приходите. Не на последно място е посочено, че РА е нищожен, тъй като заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № 1005841 от 12.07.2010 г. и заповед за определяне на компетентен орган (З.) № К – 1005841_1 от 23.11. 2011 г. като издадени от некомпетентен орган. В хода на съдебното производство жалбоподателят редовно призован не се явява, представлява се от адв. Г., която поддържа жалбата, моли да се уважи, да се присъдят сторените съдебно – деловодни разноски и депозира писмено становище.

Ответникът - Директорът на Дирекция “ОДОП” – [населено място] при ЦУ на НАП, редовно призован се представлява от процесуалния си представител – юрк. Г., който оспорва жалбата и предлага да се потвърди оспорения акт по мотиви подробно изложени в решението на директора на Д”ОУИ”, депозира писмени бележки и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възразенията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Със заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № 1005841 от 12.07.2010 г., издадена на основание чл. 112 и чл. 113 от ДОПК, е възложено извършването на ревизия на [фирма], представляван от Р. П. И. за следните видове задължения по периоди: 1. Данък върху добавената стойност за периода 23.01.2008 г. – 31.05.2010 г. Извършването на ревизията е възложено на Е. Ц. А. на длъжност “главен инспектор по приходите” – ръководител на екип, В. В. В. и И. Ц. П. – двамата на длъжност старши инспектор по приходите. Заповедта е издадена от компетентен орган по приходите П. Г. Г., началник сектор „Ревизии”, дирекция „Контрол” при ТД на НАП – С.. Същата е упълномощена с правата по чл. 112 от ДОПК със Заповед № РД – 01 – 6 от 04.01.2010 г. на директора на ТД на НАП – С. (л. 13 – 15).

В ЗВР е определен срок за извършване на ревизията до 3 месеца от датата на съобщаването ѝ. Тя е надлежно връчена на упълномощено лице В. И. на 22.07.2010 г.

Извън срока по чл. 117, ал. 1 от ДОПК от ревизиращите органи е издаден ревизионен доклад (РД) № 1005841 от 05.11.2010 г. РД е връчен на 26.11.2010 г. на упълномощеното лице В. Г. И. (л. 217). В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК от ревизираното лице е депозирано писмено възразение с вх. № 53-06-2832 от 10.12.2010 г. по описа на ТД на НАП – С..

На основание чл. 119, ал. 2 от ДОПК П. Г. Г. - началник сектор „Ревизии”, дирекция „Контрол” в ТД на НАП - С. е издала заповед за определяне на компетентен орган (З.) № К 1005841_1 от 21.12.2010 г. (връчена на 30.12.2010 г.), с която е определен компетентният да издаде РА орган по приходите – Е. Ц. А..

В срока по чл. 119, ал. 3 от ДОПК, определеният със З. компетентен орган е издал РА № 20001005841 от 23.12.2010 г. Последният, е надлежно връчен на 30.12.2010 г. на [фирма], чрез упълномощеното лице В. И. и съдържа реквизитите по чл. 120, ал. 1 от ДОПК. В него е посочено, че отразеното в РД следва да се счита за мотиви в РА.

Видно от РД и от РА основната дейност за ревизирания период на задълженото лице е извършване на транспорт - дружеството притежава товарни автомобили, с които превозва инертни материали и земя.

Органът по приходите е приел, че не може да се докаже реалното извършване на

доставка по смисъла на чл. 6, ал. 1 от ЗДДС по описаните по - долу фактури, като на основание чл. 68 ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС е отказано правото на данъчен кредит общо в размер на 51 715,80 лв., предметът на обжалване както следва е: за м. 10.2008 г. не е признато правото данъчен кредит в размер на 700,00 лв. по фактура № 155/20.10.2008 г. издадена от [фирма]; за м.11.2008 г. не е признато правото на данъчен кредит в размер на 9 000,00 лв. по фактура № 176/14.11.2008 г. издадена от [фирма]; за м.12.2008 г. не е признато правото на данъчен кредит в размер на 1 200,00 лв. по фактура № 10..335/03.12.2008 г. издадена от [фирма]; за м.03.2009 г. не е признато правото на данъчен кредит в размер на 5 000,00 лв. по фактури № 50..064/16.03.2009 г. и № 50..074/25.03.2009 г. издадени от [фирма]; за м.04.2009 г. не е признато правото данъчен кредит в размер на 2 220,00 лв. по фактура № 50..143/08.04.2009 г. издадена от [фирма]; за м.06.2009 г. не е признато правото данъчен кредит в размер на 5 100,00 лв. по фактура № 128/29.06.2009 г. издадена от [фирма]; за м.07.2009 г. не е признато правото данъчен кредит в размер на 2 300,00 лв. по фактура № 141/10.07.2009 г. издадена от [фирма]; за м.02.2010 г. не е признато правото данъчен кредит в размер на 23 137,20 лв. по фактура № 408/22.02.2009 г. издадена от [фирма] и фактури № 624/19.02.2010 г. и № 627/26.02.2010 г. издадени от [фирма]; за м.03.2010 г. не е признато правото данъчен кредит в размер на 2 010,00 лв. по фактура № 516/23.03.2010 г. издадена от [фирма]; за м.05.2010 г. не е признато правото данъчен кредит в размер на 1 048,60 лв. по фактура № 449/27.05.2010 г. издадена от [фирма].

С цел събиране на доказателства от значение за данъчното облагане на ревизираното лице са извършени насрещни проверки на посочените по-горе доставчици, резултатите и изводите, от които са възприети в констативната част на РА.

С Протокол № 2217-1005841/02.09.2010 г. за извършена насрещна проверка на [фирма] ЕИК по БУЛСТАТ[ЕИК] е констатирано, че за този доставчик е изготвено Искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице/ИПДПОЗЛ/ изх.№ 17-44-00-3090/29.07.2010 г., което е връчено по реда на чл. 32 от ДОПК.

В законоустановения срок не са представени исканите документи, справки и писмени обяснения от проверяваното дружество. При извършена служебна проверка е установено, че спорните фактури отразени в искането са включени в дневника за продажбите и справката декларация по ЗДДС за съответните данъчни периоди. Фактурите са с предмет на доставката - „услуга“.

С Протокол № 2217-1005841-02/02.09.2010 г. за извършена насрещна проверка на [фирма] ЕИК по БУЛСТАТ [ЕГН] е констатирано, че е изготвено ИПДПОЗЛ с изх.№ 17-44-00-3090/29.07.2010 г., което е връчено по реда на чл. 32 от ДОПК.

В законоустановения срок не са представени от проверяваното дружество исканите документи, справки и писмени обяснения. При извършена служебна проверка е установено, фактурите са с предмет на доставката - „услуги“.

При проверка в информационната система на НАП е установено, че [фирма] е с прекратена регистрация по ЗДДС на 31.08.2010 г. по инициатива на данъчен орган.

С Протокол № 2217 – 1005841 – 05 от 02.09.2010 г. за извършена насрещна проверка на [фирма], ЕИК по БУЛСТАТ[ЕИК] е констатирано, че е изготвено ИПДПОЗЛ с изх.№ 17-44-00-3090/29.07.2010 г., което е връчено по реда на чл. 32 от ДОПК.

В законоустановения срок от [фирма] не са представени исканите документи,

справки и писмени обяснения. При извършена служебна проверка е установено, фактурите са с предмет на доставката - „услуга" и „покупка на материали".

При проверка в информационната система на НАП е установено, че [фирма] е с прекратена регистрация по ЗДДС на 05.03.2010 г. по инициатива на данъчен орган.

С Протокол № 2217-1005841-06/02.09.2010 г. за извършена насрещна проверка на [фирма] ЕИК по БУЛСТАТ[ЕИК] е констатирано, че е изготвено ИПДПОЗЛ с изх.№ 17-44-00-3090/29.07.2010 г., което е връчено по реда на чл. 32 от ДОПК.

В законоустановения срок от „Т. ер груп" Е. не са представени исканите документи, справки и писмени обяснения. При извършена служебна проверка е установено, че фактурата е с предмет на доставката - „услуга".

При проверка в информационната система на НАП е установено, че [фирма] е с прекратена регистрация по ЗДДС на 14.06.2010 г. по инициатива на данъчен орган.

С Протокол № 2217-1005841-03/27.08.2010 г. за извършена насрещна проверка на [фирма] ЕИК по БУЛСТАТ[ЕИК] е констатирано, че е изготвено ИПДПОЗЛ с изх.№ 17-44-00-3090/29.07.2010 г., което е връчено по реда на чл. 32 от ДОПК.

На 27.08.2010 г. са представени копия от следните документи: спорните фактури, справки декларации и протоколи за приемане на декларациите по ЗДДС и дневниците за продажби за проверяваните периоди; хронологичен регистър на сметки : 4532, 421, 703, 501; оборотни ведомости; свидетелство за регистрация на фискално устройство и дневни финансови отчети за съответните спорни периоди.

След анализ на представените от [фирма] документи, ревизиращият екип е достигнал до извода, че посочените в ИПДПОЗЛ фактури са издадени на [фирма] с предмет на доставките - „услуги с механизация" и „транспортна услуга". Доставчикът не е представил документи за доказване на наличие на кадрова и техническа обезпеченост за извършване на доставките, документи за собственост на складова база и търговски обекти, ако са наети договори за наеми платени наемни вноски, предходни доставчици, с изключение на една фактура, за получена услуга с механизация и транспорт. От доставчика не е представен амортизационен план. Не са представени доказателства за възможността на дружеството да извърши спорните доставки, тъй като видно от представените оборотни ведомости по сметките от група 20/ машини, съоръжения, оборудване/ няма отразени суми за собствени активи, а не са представени документи и за наети такива. Не са представени данни за лицата, извършили услугите, трудови или граждански договори, ведомости за работни заплата, сметки и др.

Изпратено е Искане за извършване на насрещна проверка /ИИНП/ № 2200-17-1005841-7/29.07.2010 г. до офис С. на ТД на НАП С. за доставчика [фирма] ЕИК по БУЛСТАТ[ЕИК].

С Протокол № 2200-17-1005841-7/02.09.2010 г. за извършена насрещна проверка на [фирма] е констатирано, че дружеството е регистрирано на 29.06.2007 г. с основен предмет на дейност - други довършителни строителни дейности. Регистрирано е по ЗДДС на 26.11.2007 г. Изготвено е ИПДПОЗЛ с изх.№ 2684/02.08.2010 г., което е връчено по реда на чл. 32 от ДОПК.

В законоустановения срок от [фирма] не са представени исканите документи, справки и писмени обяснения. При извършена служебна проверка е установено, че спорните фактури отразени в искането са включени в дневника за продажбите и справката декларация по ЗДДС за съответните данъчни периоди. Фактурите са с предмет на доставката — „услуга". От проверка по досието на дружеството е

установено, че към момента на регистрацията по ЗДДС не разполага с дълготрайни материални активи. Направена е проверка в информационната система на НАП и е установено, че към 31.07.2009 г. е регистриран един трудов договор и съгласно справката за задължения на осигурител по декларация обр. 6 има данни за едно осигурено лице за м.06.2009 г и м. 07.2009 г.

При извършена проверка в Системата за управление на приходите при НАП е установено, че на [фирма] е извършена данъчна ревизия и с РА са установени задължения в размер на 368 649,52 лв.

След преглед на приложените по преписката доказателства, може да се обобщи, че са издавани фактури с предмет на доставките „получена услуга“, „услуга с механизация“, „транспортна услуга“. Не са ангажирани обаче никакви доказателства за възлагане, изпълнение, приемане и плащане по фактурираните доставки. Видно от предмета на доставките се касае за работи, изискващи ползването, както на труд, така и на техника и материали. Остава неясно за кои обекти и с какво са извършвани услугите, най-вече тези за които се необходимо тежка техника и механизация. Доставчиците, за които са представени документи са предимно във връзка с осчетоводяването и документирането на спорните доставки, и по никакъв начин не доказват реалното им извършване.

В срока по чл. 152 от ДОПК е подадена жалба вх. № 53 – 06 – 138 от 17.01.2011 г. от [фирма] чрез ТД на НАП - С. до директора на Дирекция “ОУИ” при ЦУ на НАП.

В срока по чл. 155, ал.1 от ДОПК е подписано споразумение между решаващия орган и управителя на [фирма], с което са се споразумели, че срокът за произнасяне е удължен до 3 месеца, считано от датата на изтичане на законоустановения срок по посочената разпоредба. Изрично е предвидено, че споразумението влиза в сила от датата на изтичане на срока по чл. 155, ал.1 от ДОПК, както и че при произнасяне в този срок, съгласно чл. 156, ал.7, изр. Второ, се прилагат разпоредбите на чл. 156, ал.5 и ал.6 от ДОПК.

В срока по чл.156, ал.4 от ДОПК е постановено Решение № 910 от 01.06.2011 г. на директора на дирекция “Обжалване и управление на изпълнението” – С., с което е потвърден РА № 20001005841 от 24.11.2010 г. , издаден от Е. Ц. А. на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП – С. в обжалваната част на определени задължения по реда на ЗДДС за данъчни периоди м. 10.2008 г, м. 11.2008 г, м.12.2008 г., м. 03.2009 г., м.04.2009 г., м.06.2009 г.,м.07.2009 г.,м.02.2010 г. м.03.2010 г.,м.05.2010 г.

Решаващият орган, за да потвърди РА е приел, че правилно органите по приходите са счели, че процесните фактурите са издадени без реално да е настъпило данъчно събитие и изискуемост за начисляване на данъка по смисъла на чл. 25 от ЗДДС. Наличието на издадена от доставчика фактура не е достатъчно основание да се приеме, че реално е извършена доставка. По смисъла на чл. 9 от ЗДДС, доставка на услуга, е прехвърляне правото на собственост или друго вещно право върху услуга, а данъчното събитие е доставката на услуги и съгласно нормативното основание на чл. 25, ал. 2 от закона, данъчното събитие възниква на датата, на която услугата е извършена, т. е. за целите на данъчното облагане по ЗДДС от доставчика и от жалбоподателя, следва да са представени конкретни доказателства, че услугата е извършена.

В хода на съдебното производство са приети като писмени доказателства: представените с жалбата и административната преписка писмени доказателства.

Допълнително като писмени доказателства са приети – РА №[ЕИК] от 11.01.2011 г., издаден от С. Д. Т. на длъжност старши инспектор по приходите при ТД на НАП – С. на [фирма] (л. 268 – 275); РА № [ЕГН] от 01.04.2010 г., издаден от Б. В. И. на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП – С. на [фирма] (л. 276 – 283), ведно с РД № 906401 от 05.02.2010 г. (л. 291 – 368), връчени по реда на чл. 32 от ДОПК; РА № 1004042 от 08.12.2010 г., издаден от Г. А. П. на длъжност старши инспектор по приходите при ТД на НАП – С., офис „С. област“, ФО „И.“ на [фирма] (л. 369 – 393), ведно с РД № 1004042 от 13.10.2010 г. (л. 394 – 438) – връчени по реда на чл. 32 от ДОПК и РА № [ЕГН] от 25.08.2009 г., издаден от Л. Н. С. на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП – С. на [фирма] (л. 439 – 451), ведно с РД № 903051 от 22.06.2009 г. (л. 452 – 476); РА № 2001001007112 от 28.02.2011 г., издаден от М. Т. Ф. на длъжност главен инспектор по приходите на [фирма] (л. 481 – 500), ведно с РД № 1007112 от 29.12.2010 г. (л. 501 – 525), връчени по реда на чл. 32 от ДОПК и РА № 2300 – 900691 от 04.05.2010г., издаден от М. И. Ч. на длъжност инспектор по приходите при ТД на НАП – С. на [фирма] (л. 526 – 534), ведно с РД № 2300 – 900691 от 14.04.2010 г.(л. 535 – 564); фактури (л. 574 – 575; л. 612), дневни актове (л. 576 – 591), Дневник за продажбите и пр. (л. 592 и сл.).

По искане на жалбоподателя е допусната, изслушана и приета без оспорване съдебно счетоводна експертиза. От заключението на вещото лице се установява, че [фирма] е осчетоводил всички издадени му данъчни фактури от доставчиците като разходи по дебита на сметки 601 „Разходи за материали“, 602 „Разходи за външни услуги“ и 613 „Разходи за придобиване на дълготрайни материални активи“, а именно тези от [фирма] - № 0...155 от 20.10.2008 г.; № 0...176 от 14.11.2008 г. и № 0...335 от 03.12.2008 г.; от [фирма] - № 50...64 от 16.03.2009 г., № 50...74 от 25.03.2009 г. и № 50...143 от 08.04.2009 г. Тези фактури са осчетоводени от него по кредита на сметка 703 „Приходи от услуги“ и по дебита на сметка 411 „Клиенти“, като аналитично е посочен жалбоподателя. Вещото лице е установило, че този доставчик е включил издадените от него 3 броя данъчни фактури в регистрите по ЗДДС – дневниците за продажби и Справките – декларации за съответните данъчни периоди; от [фирма] - № 0...128 от 29.06.2009 г. и № № ...141 от 10.07.2009 г.; [фирма] - № 0...624 от 19.02.2010 г. и № 0...627 от 26.02.2010 г; [фирма] - № 0...408 от 22.02.2010 г. и № 0...447 от 27.05.2010 г. и [фирма] - № 0...516 от 23.03.2010 г.

Отново по искане на жалбоподателя е допуснато, изслушано и прието допълнително заключение към приетата ССЕ. От това допълнително заключение се установява, че доставчиците [фирма], [фирма] и [фирма] са осчетоводили издадените от тях данъчни фактури на

жалбоподателя като приходи и са ги включил в отчетните регистри по ЗДДС за съответните данъчни периоди. По отношение на тези фактури, вещото лице е посочило, че счетоводството на доставчиците е водено редовно при спазване изискванията на Закона за счетоводството (ЗСч). Доставчикът [фирма] е включил издадените от него данъчни фактури в отчетните регистри по ЗДДС за съответните данъчни периоди.

По делото е допусната, приета и изслушана без оспорване от страните Съдебно техническа експертиза. Вещото лице по нея е посочило, че след извършен оглед на описаните в табличен вид обекти, всички са завършени и въведи в експлоатация. От заключението му се установява, че от представените 14 броя актове образец 19 е видно, че в тях са изпълнявани натурални видове СМР, изразяващи се в изкопни работи, транспортни услуги и услуги с механизация.

При така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата изхожда от надлежна страна – адресат на обжалвания РА, имаща право и интерес от оспорването. Същата е подадена в законоустановения срок, поради което е допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Настоящият съдебен състав на първо място намира, че възраженията на жалбоподателя са неоснователни във връзка с издаването на ЗВР и З... Съгласно чл. 119, ал. 2 от ДОПК органът, възложил ревизията, определя със заповед компетентния да издаде ревизионния акт орган по приходите. С текста на тази норма не са въведени каквито и да е ограничения във връзка с органите по приходите, които могат да бъдат посочени със заповедта, както и такива, компетентни да издадат акта. Единственият аргумент за наличието на някакви съмнения в тази насока, може да се открие в текста на чл. 119, ал. 3 от ДОПК, съгласно който определеният със заповедта орган изисква преписката от органите, извършили ревизията". Тезата съгласно която щом като е необходимо издаващия акта да изиска преписката от органите, извършили ревизията, то той не може да е един от тях, тъй като не може да изисква сам на себе си документите, е неправилна, именно поради липса на изрична ограничителна законова забрана в тази насока. В чл. 7, ал. 1, т. 4 от ЗНАП са изброени органите по приходите, оправомощени да издават ревизионни актове, в това число и „главен инспектор по приходите", каквато длъжност заема в конкретния случай лицето, упълномощено със заповед за определяне на компетентен орган.

От своя страна лицето, което е компетентно да възлага ревизията, както

и да определя органа по приходите, който да издаде РА в конкретното производство, черпи своите правомощия от изрично упълномощаване от териториалния директор на компетентната ТД на НАП С. по реда на чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК.

От изложеното следва, че спорният РА е издаден от компетентен орган-главен инспектор по приходите Е. Ц. А., упълномощена със заповед за определяне на компетентен орган Заповед № К 1005841/23.11.2010 г. при спазване на законоустановената процедура и форма.

В ДОПК не съществува изрична разпоредба лице, участвало в ревизията и изготвило доклада, да не участва в издаването на ревизионния акт. Следователно ревизията е възложена от оправомощените за това лица, приключила е в определения от закона и съгласно ЗВР срок, ревизионният доклад и ревизионният акт са издадени от компетентните органи по приходите, в изискуемата от закона форма и съдържат реквизитите по чл. 117, ал. 2 и чл. 120, ал. 1 от ДОПК.

В заключение трябва да се посочи, че не са допуснати сочените от жалбоподателя съществени процесуални пороци, обуславящи незаконосъобразност на процесния ревизионен акт.

След преглед на приложените по преписката доказателства, може да се обобщи, че са издавани фактури с предмет на доставките „получена услуга“, „услуга с механизация“, „транспортна услуга“. Не са ангажирани обаче никакви доказателства за възлагане, изпълнение, приемане и плащане по фактурираните доставки. Видно от предмета на доставките се касае за работи, изискващи ползването, както на труд, така и на техника и материали. Остава неясно за кои обекти и с какво са извършвани услугите, най-вече тези за които се необходимо тежка техника и механизация. Доставчиците, за които са представени документи са предимно във връзка с осчетоводяването и документирането на спорните доставки, и по никакъв начин не доказват реалното им извършване. Фактурите са издадени без реално да е настъпило данъчно събитие и изискуемост за начисляване на данъка по смисъла на чл. 25, ал.5 от ЗДДС.

Според цитираните правни норми данъчно събитие по смисъла на ЗДДС е доставката на стоки или услуги, извършена от данъчно задължени по този закон лица, вътреобщностното придобиване, както и вносът на стоки по чл.16 [apis://norm|40606|8|16|/](https://norm|40606|8|16|/). Данъчното събитие възниква на датата, на която собствеността върху стоката е прехвърлена или услугата е извършена. На датата на възникване на данъчното събитие по ал. 2 данъкът по този закон става изискуем за облагаемите доставки и възниква задължение за регистрираното лице да го начисли, или възниква основание за освобождаване от начисляване на данък за освободените доставки и доставките с място на изпълнение извън територията на страната (чл. 25, ал.5 в относимата редакция). Данъчен кредит е сумата на данъка, която

регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка (чл. 68, ал.1, т.1 от ЗДДС) и когато стоките и услугите се използват за целите на извършваните от регистрираното лице облагаеми доставки, лицето има право да приспадне данъка за стоките или услугите, които доставчикът - регистрирано по този закон лице, му е доставил или предстои да му достави (чл.69, ал.1 т.1 от с.з.) Съгласно чл. 9 от ЗДДС Доставка на услуга е всяко извършване на услуга. За доставка на услуга се смята и всеки физически и интелектуален труд, включително обработка в смисъл на производство, строеж или монтаж на материален актив със суровини и материали, дадени от възложителя в разпореждане на изпълнителя (чл.9, ал.2, т.3).

От анализа на посочените законови разпоредби се налага извода, че за да възникне право на приспадане на данъчен кредит за получателя по доставката, е необходимо да са налице реално осъществени облагаеми доставки. Законът не свързва правото на данъчен кредит единствено с издаването на фактури, а поставя изискването да са налице реално осъществени доставки. Поради това, при преценката дали е възникнало за получателя по доставките право на приспадане на данъчен кредит, органите по приходите имат правомощието да проверят дали реално е осъществена доставка, т. е. дали е възникнало данъчно събитие, което представлява предпоставка за начисляване на данък от доставчика и съответно — за възникване право на приспадане на данъчен кредит за получателя по доставката. При осъществяването на тази проверка, органите по приходите могат в рамките на предоставяните им от ДОПК правомощия, да извършат проверки относно факти и обстоятелства, които пряко или косвено установяват наличието или липсата на реално осъществена доставка.

Предвид изложеното, за жалбоподателя не е налице изискването за упражняване на право на приспадане на данъчен кредит, тъй като не е изпълнено условието на чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС. Издадени са фактури и е начислен ДДС без да са налице доказателства за наличие на основания за това.

За яснота и пълнота на изложението е необходимо да се посочи, че нито от представените и приети писмени доказателства по делото, нито от приетите експертизи може да се установи, предоставените услуги във връзка с кой от обектите, описани в СТЕ, се отнасят. По делото не се съдържат доказателства, а и такива не са ангажирани от жалбоподателя, с цел установяване на процесните услуги и извършени СМР, за които са представени актове обр.19.

По тези съображения настоящият съдебен състав намира жалбата за неоснователна, поради което същата не следва да бъде уважена и да се потвърди ревизионния акт.

С оглед крайния изход на делото и заявеното от процесуалните представители на страните за присъждане на сторените съдебно

деловодни разноси същите са основателни съгласно чл. 161, ал.1 от ДОПК във връзка чл. 8 вр. чл.7, ал.2, т. 4 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. По тези съображения на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 1400 (хиляда и четиристотин) лева.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 160, ал. 1, предл. последно от ДОПК, Административен съд – София град, I – во отделение, 8-ми състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], общ. К., представлявано от управителя Р. П. И. срещу ревизионен акт № 20001005841 от 24.11.2010 г. издаден от Е. Ц. А. на длъжност главен инспектор по приходи при Териториална дирекция (ТД) на НАП – [населено място], потвърден изцяло с Решение № 910 от 01.06.2011 г. на директора на дирекция “Обжалване и данъчно – осигурителна политика” (ОДОП) от 01.01.2013 г..

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], общ. К., представлявано от управителя Р. П. И. да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение на ответника в размер на 1400 (хиляда и четиристотин) лева.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: